

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎN C H E I E R E

cu privire la admiterea cererii de revizuire depusă de Veaceslav Balacci,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Veaceslav Balacci împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 29 noiembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție

*(Dosarul nr. 3rh-31/25
PIGD 2-12055732-01-3rh-06112025)*

Cererea de revizuire întrunește condiția prevăzută de art. 449 lit. h) din Codul de procedură civilă, or, este constatată o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale ale omului printr-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Prima instanță – Curtea de Apel Chișinău – G. Vavrin
Instanța de recurs – Curtea Supremă de Justiție: V. Doagă, I. Corolevschi, Iu. Oprea

19 martie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților cererea de revizuire depusă de Veaceslav Balacci,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Oxana Parfeni,

Diana Stănilă, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 01 martie 2012 Veaceslav Balacci a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ.

2. În motivarea acțiunii a indicat că prin decizia CSJ din 21 decembrie 2011 a fost casată hotărârea Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2011 și s-a emis o hotărâre nouă, prin care s-a anulat ordinul de concediere în privința sa, fiind restabilit în funcție și s-a încasata prejudiciu.

3. La 02 ianuarie 2012 Serviciul Vamal a anulat ordinul de concediere în privința sa și l-a restabilit în funcția de șef de Direcție originea mărfurilor a Serviciului Vamal, funcție care la momentul emiterii ordinului nu exista, în urma reorganizării Serviciului Vamal din luna ianuarie 2010 în baza Hotărârii Guvernului nr. 20 din 19 ianuarie 2010.

4. Reclamantul a menționat că i-au fost puse la dispoziție un birou, fără calculator și acces la baza de date a vămii, fiind astfel în imposibilitate exercitării atribuțiilor funcției, nu i-a fost eliberată legitimația, iar cheia de la birou era una temporară.

5. În ziua emiterii ordinului de restabilire în funcție, Serviciul Vamal l-a preavizat despre o posibilă eliberare din serviciu, în legătură cu reducerea funcției de șef de Direcție originea mărfurilor.

6. La 10 ianuarie 2012 i s-a propus o altă funcție – șef al postului vamal Subzona Sud-Est, Biroul Vamal Centru, copia ordinului respectiv fiindu-i eliberată la 20 ianuarie 2012.

7. Prin ordinul nr. 105-p din 31 ianuarie 2012 a fost concediat în temeiul art. 63 alin. (1) p. c) al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04 iulie 2008 și art. 43 alin. (2) p. e) din Legea serviciului în organele vamale nr. 1150 din 20 iulie 2000 în legătură cu reducerea efectivului de personal și modificarea statului personal.

8. Reclamantul consideră ordinul de concediere ca fiind unul ilegal, deoarece în urma reorganizării din anul 2010, Direcția originea mărfurilor s-a transformat în Secția originea mărfurilor și reglementări netarifare. În această secție au fost transferați subalternii lui, atribuțiile funcționale ale șefului Direcției originea mărfurilor menținute aceleași și care sunt exercitate de către șeful Secției originea mărfurilor și reglementări netarifare.

9. Menționează că reorganizarea a avut loc în ianuarie 2010, iar dânsul a activat în cadrul Serviciului Vamal în funcția de șef de Direcție originea mărfurilor până în februarie 2011, când a fost concediat.

10. Ca temei pentru anularea ordinului contestat a indicat semnarea acestuia de Corneliu Trofăilă, directorul Departamentului venituri și tehnologii Informaționale ale Serviciului Vamal, care nu are atribuții de angajare și concediere a personalului.

11. Atribuția respectivă este stabilită prin art. 8 din Regulamentul Serviciului Vamal, adoptat prin Hotărârea Guvernului nr. 4 din 02 ianuarie 2007, Directorului general al Serviciului Vamal, care are dreptul să reducă, să angajeze și să concedieze personalul.

12. Reclamantul a solicitat anularea ordinului Serviciului Vamal nr. 105-p din 31 ianuarie 2012, repunerea în funcția de șef de Secție originea mărfurilor și reglementări netarifare, încasarea de la Serviciul Vamal a salariului pentru perioada absenței forțate de la lucru, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de asistență juridică.

13. Prin hotărârea din 28 mai 2012 a Curții de Apel Chișinău acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

14. Prin decizia din 29 noiembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, s-a respins recursul depus de Veaceslav Balacci și s-a menținut hotărârea din 28 mai 2012 a Curții de Apel Chișinău .

15. La 06 noiembrie 2025 Veaceslav Balacci a depus cerere de revizuire împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 29 noiembrie 2012, în temeiul art. 449 lit. h) din CPC, solicitând admiterea cererii de revizuire, casarea deciziei Curții Supreme de Justiție 29 noiembrie 2012, reținerea spre examinarea a cauzei cu reluarea examinării recursului cu emiterea unei noi hotărâri.

16. În motivarea cererii de revizuire Veaceslav Balacci a indicat că, la 25 septembrie 2025 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a pronunțat hotărârea pe cauza Balacci v Republica Moldova (cererea nr. 41232/13), prin care s-a constatat încălcarea art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. În acest sens, revizuentul a notat că Curtea a reținut, printre altele, că Balacci Veaceslav a fost supus la trei concedieri succesive și unei urmăriri penale după ce a denunțat organelor de drept o fraudă la import. Dacă în primul set de proceduri instanțele naționale au constatat că prima concediere a reprezentat o tentativă a autorităților de a se debarasa de un angajat incomod, este remarcabil faptul că, în al treilea set de proceduri, acest element lipsește cu desăvârșire, deși a fost invocat în mod explicit de reclamant. Instanțele naționale nu au acordat nicio atenție faptelor ulterioare anului 2009 și nu au examinat dacă decizia de a-l concedia pentru a treia oară a fost justificată (paragraful 31 din hotărârea CtEDO).

18. Curtea a considerat că succesiunea evenimentelor și momentul lor ar putea face un observator independent să concluzioneze că, concedierea revizuentului constituie o represalie pentru dezvăluirile din 2009. Prin urmare, ingerința

autorităților în dreptul reclamantului de a-i transmite informații nu a fost „necesară într-o societate democratică” și a constituit o încălcare a art. 10.

19. În opinia revizuentului, faptele descrise demonstrează clar că dânsul a fost concediat ilegal pentru raportarea către autorități a ilegalităților din cadrul Serviciului Vamal, adică drept represalii pentru dezvăluirile sale (whistleblowing).

20. Susține că concedierile și suspendarea din funcție au constituit o încercare a autorităților de a se debarasa de un angajat considerat incomod în lumina dezvăluirilor privind ilegalitățile care îl vizau pe conducătorul Serviciului Vamal (mutatis mutandis Guja nr. 2 c. Moldovei, pct. 49). O asemenea ingerință este imposibil de justificat în raport cu standardele menționate în cauza CtEDO Guja c. Moldova (Marea Cameră).

21. Revizuentul a mai menționat și un alt aspect ce trebuie avut în vedere este dacă cauza a fost examinată în mod echitabil de instanțele naționale (cauza CtEDO Görmüş și alții c. Turciei, pct. 64). Revizuentul a susținut că a fost concediat pentru că a raportat ilegalități în exercitarea unei funcții publice. În 2010, instanțele au constatat că reclamantul a fost hărțuit pentru acest lucru. În cel de-al treilea set de proceduri, reclamantul a reiterat că este hărțuit pentru activitatea sa de avertizor de integritate, însă judecătorii nu au analizat deloc acest argument.

22. Un alt argument invocat de revizuent în cel de-al treilea set de proceduri a fost că persoana care a semnat ordinul de concediere nu avea aceasta competența care aparținea exclusiv Directorului Serviciului Vamal.

23. CSJ a menționat că, după reintegrarea reclamantului în ianuarie 2012, funcția deținută anterior de acesta nu mai exista, ceea ce justifică propunerea unei alte funcții și, în caz de refuz, concedierea. CSJ nu a analizat argumentul reclamantului potrivit căruia funcția deținută anterior nu fusese, de fapt, lichidată.

24. Susține că neanalizarea acestor argumente în cel de-al treilea set de proceduri confirmă încă o dată că ingerința în libertatea de exprimare a reclamantului nu a fost proporțională, iar soluția instanței, nu corespunde probatoriului administrat.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

25. Art. 195 din Codul administrativ:

„Procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.”

26. Art.446 din Codul de procedură civilă:

„Pot fi supuse revizuirii hotărârile, ordonanțele, încheierile și deciziile irevocabile ale tuturor instanțelor judecătorești, în condițiile prezentului capitol.

Încheierile de încetare a procesului conform art.265 lit.c) și d), precum și cele prin care se respinge acțiunea ca fiind tardivă conform art.186¹ pot fi supuse revizuirii. Încheierile judecătorești care nu se referă la fondul cauzei, precum și deciziile emise în privința acestora

nu se supun revizuirii. În aceste cazuri, încheierile de inadmisibilitate a revizuirii nu se supun niciunei căi de atac.”

27. Art. 447 din Codul de procedură civilă:

„Sînt în drept să depună cerere de revizuire:

- a) părțile și alți participanți la proces;
- b) persoanele care nu au participat la proces, dar care sînt lezate în drepturi prin hotărîrea, încheierea sau decizia judecătorească;
- c) Agentul guvernamental, precum și subiecții menționați la lit.a) și b) din prezentul articol, în cazurile prevăzute la art.449 lit.g) și h).”

28. Art. 448 din Codul de procedură civilă:

„Cererea de revizuire împotriva unei hotărîri sau încheieri rămase irevocabilă prin neatacare se soluționează de instanța care s-a pronunțat asupra fondului.

Cererea de revizuire împotriva unei hotărîri care, fiind supusă căilor de atac, a fost menținută, modificată sau casată, emițîndu-se o nouă hotărîre, se soluționează de instanța care a menținut, a modificat hotărîrea sau a emis o nouă hotărîre.”

29. Art. 449 lit. h) din Codul de procedură civilă:

„Revizuirea se declară în cazul în care:

- h) Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat, printr-o hotărîre, fie Guvernul Republicii Moldova a recunoscut, printr-o declarație, o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale care poate fi remediată, cel puțin parțial, prin anularea hotărîrii pronunțate de o instanță de judecată națională.”

30. Art. 450 lit. f) din Codul de procedură civilă:

„Cererea de revizuire se depune:

- f) în termen de 6 luni de la pronunțarea hotărîrii sau deciziei Curții Europene a Drepturilor Omului – în cazul prevăzut la art.449 lit.h).”

31. Art. 451 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Cererea de revizuire se depune în scris de persoanele menționate la art.447, indicîndu-se în mod obligatoriu temeiurile consemnate la art.449, cu anexarea probelor ce le confirmă și a dovezii de plată a taxei de stat și/sau a taxei de timbru în mărimea prevăzută de [Legea taxei de stat nr.213/2023](#).

Cererea de revizuire se depune la instanța competentă prevăzută la art.448.”

32. Art. 452 alin. (1¹) din Codul de procedură civilă:

„Dacă examinarea cererii de revizuire este de competența Curții Supreme de Justiție sau a instanței de apel, ședințele se desfășoară fără înștiințarea participanților la proces. Dacă instanța care examinează cererea de revizuire consideră necesară prezența participanților la proces, aceasta dispune înștiințarea lor.”

33. Art. 453 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă:

„După ce examinează cererea de revizuire, instanța emite unul din următoarele acte de dispoziție:

- b) încheierea de admitere a cererii de revizuire și de casare a hotărîrii sau deciziei supuse revizuirii.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

34. În prezenta cauză, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, cererea de revizuire depusă de Veaceslav Balacci a fost depusă în baza prevederilor art. 449 lit. h) din Codul de procedură civilă, întemeind-o pe hotărârea din 25 septembrie 2025 a Curții Europene a Drepturilor Omului, adoptată în cauza Balacci v Republica Moldova (cererea nr. 41232/13), prin care s-a constatat încălcarea art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

35. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că, legiuitorul a instituit un mecanism pentru executarea hotărârilor pronunțate de instanța internațională, al căror caracter obligatoriu a fost recunoscut de către statul Republica Moldova, în calitate de stat-membru al Convenției.

36. Atunci când este investită cu examinarea unei cereri de revizuire, Curtea Supremă de Justiție trebuie să se limiteze la verificarea existenței condițiilor expres prevăzute de lege și să verifice, în lumina legislației naționale și a concluziilor statuate prin hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului, îndeplinirea condițiilor pentru aprobarea redeschiderii procesului.

37. La acest capitol, Completul de judecată consideră necesar de a sublinia faptul că CtEDO nu cere expres redeschiderea procedurilor naționale, urmare a constatării încălcării de către Curte a unui drept garantat de Convenție. Totuși, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a recomandat adoptarea unei legislații care ar permite redeschiderea procedurilor naționale (a se vedea Recomandarea CM R(2000)2 din 19 ianuarie 2000).

38. Recomandarea nominalizată sugerează că redeschiderea ar trebui să aibă loc atunci când CtEDO constată încălcarea de către statul-membru al Convenției și dacă: „(i) partea lezată continuă să sufere consecințe negative foarte grave din pricina rezultatului deciziei naționale în cauză, care nu sunt în mod adecvat remediate prin satisfacția echitabilă și nu pot fi rectificate decât prin reexaminare sau redeschidere, și (ii) hotărârea Curții duce la concluzia că: a) decizia națională contestată este în esență contrară Convenției, sau b) violarea constatată este cauzată de erori sau deficiențe procedurale de o asemenea gravitate încât apare un dubiu serios în privința rezultatului procedurilor naționale contestate.”

39. De altfel, în sensul temeiului de revizuire prevăzut la art. 449 lit. h) din Codul de procedură civilă, se reține că – existența unei constatări a Curții Europene a Drepturilor Omului privind încălcarea unui drept sau a unei libertăți fundamentale a omului în cauza a cărei act judecătoresc se solicită a fi revizuit, constituie un temei de admitere a cererii de revizuire. Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la încălcarea unui drept sau a unei libertăți fundamentale a omului nu poate fi negată de instanța competentă să se pronunțe asupra revizuirii. Or, hotărârile și deciziile Curții Europene a Drepturilor Omului sunt obligatorii pentru toate statele membre ale Consiliului Europei.

40. Examinând cererea de revizuire prin prisma argumentelor invocate de revizuent și a constatărilor din hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 25 septembrie 2025, precum și în raport cu materialele cauzei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de revizuire este întemeiată și urmează a fi admisă, din motivele ce succed.

41. Din actele și lucrările dosarului, se atestă că, prin hotărârea din 28 mai 2012 a Curții de Apel Chișinău acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

42. Prin decizia din 29 noiembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, s-a respins recursul depus de Veaceslav Balacci și s-a menținut hotărârea din 28 mai 2012 a Curții de Apel Chișinău .

43. Urmare a pronunțării deciziei din 29 noiembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție, Balacci Veaceslav a depus la Curtea Europeană a Drepturilor Omului o cerere împotriva Republicii Moldova.

44. Reclamantul s-a plâns, în baza Articolelor 6 și 10 din Convenție, de demiterea sa în rezultatul dezvăluirii anumitor nereguli și în urma unei proceduri inechitabile.

45. Curtea a reținut că măsura de care se plânge reclamantul se referă la cea de-a treia sa concediere. Cu toate acestea, pentru a stabili existența unei ingerințe în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare, Curtea a considerat relevante toate evenimentele care au urmat după denunțul reclamantului din anul 2009.

46. În această hotărâre, Curtea a constatat că la momentul producerii faptelor, reclamantul era angajat în funcția de șef al Direcției originea mărfurilor din cadrul Serviciului Vamal. La 30 noiembrie 2009 el a depus o sesizare la Procurorul General, denunțând o practică ilegală de afișare eronată a țării de origine a mărfurilor la importul produselor din carne, pentru a profita de condiții preferențiale (fraudă la transbordare), cu implicarea unor funcționari de rang înalt din cadrul Serviciului Vamal.

47. Curtea a notat că instanțele naționale au constatat că prima concediere a reclamantului fusese ilegală și constituise o formă de represalii în privința sa, deoarece acționase în calitate de avertizor de integritate. Reclamantul a fost repus în funcție în mod oficial la 16 iulie 2010, iar la 5 august 2010 a organizat o conferință de presă cu privire la rezultatul procedurii privind concedierea sa inițială în urma denunțului depus. La scurt timp, reclamantul a fost suspendat din funcție în cadrul unei cauze penale, care la momentul respectiv era pendinte împotriva sa de peste nouă luni. El a putut să-și reia oficial funcția la 17 ianuarie 2011, dar i s-a refuzat accesul la birou. Câteva săptămâni mai târziu, la 7 februarie 2011 reclamantul a fost concediat din nou pentru un presupus concediu neautorizat la 5 august 2010 – în ziua conferinței sale de presă. Reclamantul a fost repus în funcție în decembrie 2011, după ce Curtea Supremă de Justiție a constatat că cea de-a doua concediere fusese ilegală. În cele din urmă, reclamantul a fost concediat a treia oară în ianuarie 2011, ca urmare a pretinsei reforme care fusese efectuată în anul 2010.

48. Curtea a notat să în cursul procesului referitor la cea de-a treia concediere, instanțele naționale n-au încercat să clarifice de ce concedierea legată de reorganizarea respectivă a avut loc după doi ani de la reforma menționată și dacă aceleași atribuții continuau să fie îndeplinite de către o entitate administrativă sub o altă denumire. O explicație cu privire la aceste aspecte era esențială, deoarece Codul muncii interzicea crearea de posturi redenumite care îndeplineau aceleași atribuții mai devreme de un an de la reducerea posturilor în urma unei reforme. Instanțele naționale au contrazis, de asemenea, propria constatare făcută cu șase luni mai devreme, referitoare la împuternicirile lui C.T. de a semna ordinul de concediere a reclamantului.

49. Având în vedere aceste argumente, Curtea a considerat că există motive suficiente de plauzibilitate pentru a ajunge la concluzia că cea de-a treia eliberare din funcție a reclamantului nu a avut tangență cu un litigiu ordinar de muncă, ci a avut toate caracteristicile unui alt act de răzbunare pentru denunțarea unei presupuse fraude vamale în 2009. Modalitatea în care s-au desfășurat evenimentele și coordonarea acestora în timp ar putea determina un observator independent să ajungă la concluzia rezonabilă că cea de-a treia eliberare a reclamantului din funcție nu ar fi lipsită de tangență cu evenimentele din 2009. De fapt, angajatorul nici nu a încercat cel puțin să creeze aparența unui simplu litigiu de muncă și l-a împiedicat în mod activ pe reclamant să-și preia atribuțiile de fiecare dată după ce instanțele au dispus reintegrarea sa în funcție, acționând astfel încât devenea evident pentru reclamant și pentru alții că acesta nu mai era binevenit la locul său anterior de muncă.

50. În aceste circumstanțe, Curtea a considerat că eliberarea reclamantului din funcție în ianuarie 2012 a constituit o „ingerință a unei autorități publice” în dreptul acestuia la libera exprimare în sensul primului paragraf al Articolului 10 din Convenție (§ 58).

51. Curtea nu a considerat necesar să se pronunțe asupra faptului dacă ingerința menționată mai sus a fost „prevăzută de lege” și dacă a urmărit un scop legitim.

52. Cu privire la cerința „necesității într-o societate democratică”, Curtea a acordat o importanță deosebită faptului că în prezenta cauză reclamantul a fost supus la trei concedieri consecutive și unei anchete penale după ce raportase autorităților o fraudă în materie de import. În timp ce în primul set de proceduri instanțele naționale au constatat că concedierea sa a fost o încercare a autorităților de a înlătura un angajat considerat incomod, este surprinzător faptul că în cel deal treilea set de proceduri acest element este complet absent, în pofida faptului că a fost invocat în mod explicit de către reclamant în recursul său. Instanțele nu au acordat nicio atenție faptelor ulterioare anului 2009 și nu au examinat dacă decizia de a concedia reclamantul pentru a treia oară fusese justificată în baza Articolului 10 § 2 din Convenție, ținând cont de jurisprudența Curții în cauza Guja v. Moldova ([MC], nr. 14277/04, CEDO 2008).

53. În lumina celor relatate supra, Curtea a concluzionat că ingerința în libertatea de exprimare a reclamantului, în particular în dreptul său de a comunica informații, nu a fost „necesară într-o societate democratică”. Prin urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 10 din Convenție.

54. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă faptul că existența unei hotărâri judecătorești, în care se constată o încălcare a drepturilor fundamentale a persoanei garantate de Constituție și de Convenție, obligă instanța supremă să înlăture acea încălcare și să repare consecințele astfel încât să restabilească, atât cât e posibil, situația înaintea încălcării.

55. Astfel, Completul de judecată apreciază că este întrunită condiția prevăzută de art. 449 lit. h) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia, revizuirea se declară în cazul în care: Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat, printr-o hotărâre o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale care poate fi remediată, cel puțin parțial, prin anularea hotărârii pronunțate de o instanță de judecată națională.

56. Corespunzător, cumulul circumstanțelor elucidate supra impun admiterea cererii de revizuire, cu reținerea cauzei în procedura Curții Supreme de Justiție, pentru judecarea cererii de recurs depuse de Balacci Veaceslav împotriva hotărârii din 28 mai 2012 a Curții de Apel Chișinău.

57. Or, în situația în care Curtea a constatat că a existat o încălcare a art 10 din Convenție, prin pronunțarea deciziei din 29 noiembrie 2012, este obligatorie redeschiderea procedurii de recurs, cu respectarea tuturor exigențelor unor proceduri echitabile, pentru înlăturarea consecințelor grave ale încălcărilor constatate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului și restabilirea situației existente până la admiterea încălcării.

58. Colegiul notează că, potrivit dispozițiilor Capitolului XXXIX din Codul de procedură civilă, instanța de revizuire are competența de a verifica dacă cererea de revizuire corespunde condițiilor legale, limitându-se doar la stabilirea admisibilității sau inadmisibilității acesteia, fără a se pronunța asupra fondului cauzei.

59. Astfel, rolul activ al instanței în procedura revizuirii este redus, instanța având obligația de a verifica dacă cererea de revizuire este formulată în termenul prevăzut de lege, dacă motivul invocat se încadrează într-unul din temeiurile de revizuire expres prevăzute de lege și dacă sunt întrunite condițiile de admisibilitate în raport cu motivul de revizuire invocat.

60. Din considerentele menționate, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite cererea de revizuire depusă Veaceslav Balacci, cu reținerea cauzei în procedura Curții Supreme de Justiție pentru judecarea în ordine de recurs.

61. În conformitate cu articolele 195 și 230 din Codul administrativ în coroborare cu articolele 449 lit. h), 452¹ și 453 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Admite cererea de revizuire depusă de Veaceslav Balacci.

Casează decizia din 29 noiembrie 2012 a Curții Supreme de Justiție.

Reține în procedura Curții Supreme de Justiție cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Veaceslav Balacci împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ, pentru examinarea recursului declarat de Veaceslav Balacci împotriva hotărârii din 28 mai 2012 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Diana Stănilă